

РЕШЕНИЕ

№ 1567

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12572** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.\

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], [населено място] с ЕИК[ЕИК], представлявано от С. П. и К. К. чрез адв. М. Г., срещу Решение №965 от 11.11.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 93-ти състав, постановено по АНД №11390/2021 г. с което е потвърдено издаденото от Зам.-председателя на КФН НП №Р-10-589/16.07.2021 г. Със същото на дружеството касатор е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева за нарушение на чл.108, ал.1 КЗ. Твърди се, че оспореното решение е неправилно, като постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. В жалбата са изложени подробни съображения в тази насока. Иска се отмяна решението и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено. Алтернативно е направено искане за изменение на НП, като наложената санкция бъде преквалифицирана от такава по чл.644, ал.2 КЗ на такава по чл.644, ал.1, т.1 КЗ в минимално предвидения в този текст размер.

Ответникът Комисия за финансов надзор, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Б. Г. изразява становище за неоснователност на жалбата. Подробни съображения са изложени в писмени бележки.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна, поради което решението на СРС като законосъобразно

следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било наказателно постановление №Р-10-589/16.07.2021 г., издадено от Зам.- председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „ЗН“, с което на основание чл.647, ал.2, вр. чл.644, ал. 2, предл. 2, вр. чл.644 ал.1, т.2 от КЗ, за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от Кодекса за застраховането на касатора е наложена “имуществена санкция” в размер на 2500 лева.

На основание събраните в хода на процеса писмени и гласни доказателства и след цялостна проверка на обжалваното НП въззивният съд е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват формално основание за отмяна на НП. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в сроковете по чл.34 ЗАНН и съдържат изискуемите от разпоредбите на чл.42 и чл.57 ЗАНН реквизити. СРС е приел, че възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на АНП са неоснователни, въпреки, че повторността се цитира за първи път едва в атакуваното НП, тъй като повторността е обстоятелство, касаещо санкционната част на наказателното постановление, т. е. ролята на актосъставителя се изчерпва с констатиране на признаците на извършено нарушение и правната му квалификация и преценката за повторност е изключително правомощие на АНО. Дали деянието е извършено повторно не е задължителен реквизит на АУАН и към датата на съставянето му актосъставителят не разполага с целия обем необходим доказателствен материал за формиране на категоричен извод по фактите и обстоятелствата, относими към предмета на доказване. Поради това следва да се приеме, че едва с НП контролният орган повдига обвинение и налага съответно наказание, а право на защита на наказаното лице се осъществява в своя пълен обем с възможността за обжалването му.

Според СРС от събраните в хода на процеса доказателства безспорно е установено извършеното нарушение, изразяващо се в непроизнасяне по претендирано застрахователно обезщетение в предвидения в приетата за нарушена разпоредба на чл.108, ал.1 КЗ срок. Този текст предвижда окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ в срок от 15 работни дни след представяне на документите по чл.106 КЗ. Същите са представени на 11.02.2021 г., при което срокът за произнасяне е изтекъл на 05.03.2021 г., до която дата не е било налице произнасяне. В случая произнасянето е сторено на 21.05.2021 г. Следователно правилно е ангажирана отговорността на дружеството за установеното нарушение, прието за извършено на 06.03.2021 г. СРС е разгледал и наведените доводи за маловажност на нарушението, като подробно се е мотивирал защо не ги възприема. Разгледано е и възражението касателно съотношението между сроковете по чл.108, ал.1 и по чл.496, ал.1 КЗ, което също е прието за неоснователно.

По отношение на определената санкция въззивният съд е приел, че същата е правилно определена, доколкото произнасянето по щетата е значително забавено за период по-дълъг от два месеца.

При тези мотиви е потвърдил НП.

Решението е правилно.

Районният съд е проявил процесуална активност, като е събрал необходимите за изясняване на случая писмени и гласни доказателства. Анализирайки същите правилно е приел, че в хода на съдебното производство е доказано извършеното нарушение, за което дружеството е санкционирано и че не са допуснати съществени процесуални нарушения, основание за отмяна на НП.

Безспорно е установена фактическата обстановка по делото, която не се оспорва от касатора. Съгласно установеното в хода на съдебното производство, същият не е изпълнил законното си задължение по чл.108, ал.1 от КЗ. Законодателят императивно е създал задължение за застрахователя в посочения срок от представянето на всички документи, касаещи основателността на претенцията и размера на евентуалното обезщетение, да определи и изплати размера на обезщетението или да откаже мотивирано. Съставът на нарушението следва да се счита за осъществен с факта на бездействието на касатора в посочените срокове за произнасяне. Нарушението е на формално извършване, като не се изисква наличие на вина. В тази връзка неоснователни са доводите на касатора относно неправилно определяне на датата на извършването му. От събраните и обсъдени пред въззивния съд доказателства безспорно се установява, че срокът в който е следвало да се произнесе застрахователят е бил до 05.03.2021 г. В тази връзка СРС правилно е приел, че изводът на административнонаказващият орган за осъществено нарушение на 06.03.2021 г. е правилен.

СРС правилно е приел, че в АНП не са допуснати нарушения от категорията на съществените, обуславящи отмяна на НП, при което неоснователни се явяват доводите на касатора в тази насока. Основното възражение в касационната жалба е свързано с непосочването на обстоятелството, че деянието е извършено при условията на повторност в АУАН. Настоящата инстанция не намира това нарушение за съществено, тъй като окончателната правна квалификация, респективно юридическото обвинение, се формулира с НП, с оглед на събраните в хода на производството доказателства, които няма как да са били известни при образуването на административнонаказателното производство. Фактът на повторност е относим към определяне на съответното наказание и тъй като АУАН няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. В случая съгласно изискванията на ЗАНН в АУАН е посочено единствено материалната разпоредба, която е нарушена, но не и санкционната норма. В тази насока е константната практика на АССГ. Безспорно е установено, че нарушението е извършено при условията на повторност. По силата на §1, т. 51 от ДР на действащия КЗ „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Предходното НП №Р-10-821/17.09.2019 г., на което се е позовал АНО, е влязло в сила на 16.03.2020 г. С него дружеството е санкционирано за същото нарушение на чл.108, ал.1 КЗ. Процесното нарушение е извършено на 06.03.2021 г.

Неоснователни са доводите на касатора, че дадената от административнонаказващия

орган правна квалификация е неправилна, тъй като по отношение на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" е приложима специалната норма на чл.496 КЗ, а не общата разпоредба на чл.108 КЗ. Застраховката "Гражданска отговорност" е посочена в приложение №1, раздел II, буква "А", т.10, и тъй като не е за големи рискове по смисъла на определението, дадено в §1, т.31 ДР, задължението на застрахователя по чл.108, ал.1 КЗ я обхваща. Чл. 496, ал.1 КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл.380 пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според изричната разпоредба на чл.108, ал.3 КЗ в случаите на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл.106 КЗ, се прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ. Съотношението между двата срока е нормативно установено, като всеки от тях има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Двата срока не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща.

Настоящият съдебен състав споделя доводите на въззивния съд относно размера на наложената санкция, с оглед срока на забавяне за произнасяне по сметата.

Неоснователни са възраженията на касатора относно приложимостта на чл.28 ЗАНН. В тази връзка правилни са изводите на въззивния съд, че в случая не е налице маловажност на нарушението. По делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност на деянието. Освен това при повторно нарушение чл.28 ЗАНН е неприложим.

Що се касае до твърдението за допуснати съществени нарушения в хода на въззивното производство, доколкото в касационната жалба няма посочени конкретни пороци в тази насока, съобразявайки разпоредбата на чл.218, ал.1 АПК настоящият касационен състав счита, че не дължи произнасяне.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърдено НП следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото касационният състав намира за основателна претенцията на ответника за присъждане на разноски в настоящото производство. Съобразно разпоредбата на чл.63д, ал. 1 ЗАНН, в производството пред районен и административен съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Разпоредбата на чл.143, ал.3 АПК предвижда, че когато съдът отхвърли оспорването ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл.37 ЗПП. Предвид своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да му присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение, определени по реда на чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №965 от 11.11.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 93-ти състав, постановено по АНД №11390/2021 г. с което е потвърдено НП №Р-10-589/16.07.2021 г., издадено от Зам.-председателя на КФН. ОСЪЖДА ЗД [фирма], [населено място] с ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия за финансов надзор разноска за юрисконсултско възнаграждение в настоящото производство в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.